

страгвѣшь живота да ми ся показвашь като да ма оплаквашь.

(*Меропа хвърляся въ обятїята на Искенїя.*)

Евриклесъ. — Господжо, отмъстете си, и отмъстете въ същото врѣме законитѣ, природата и кръвтъ на царетѣ ни.

Ежистъ. — Тая ли е милосттъ въ царскитѣ тия палати, слѣдъ едно такова добро приѣманїе така ли трѣба да ма отсѣдите? Ахъ! бѣднїй старче въ каквили жалости и мисли си потѣняль сега? Ахъ майчице, на която сладкїйтѣ гласъ ми прѣдсказа че....

Меропа. — Варварино! ты... една майка!.. Знаеш ли че азъ щѣхъ да бѣдѣ още майка безъ тебе защото ты уби сынъ ми.

Ежистъ. — Да, ако е былъ той сынъ ви азъ съмь тогава много виноватъ. Сърдцето ми е невинно, а рѣкѣтъ ми е виновата. Ахъ колко съмь злощастень! Небето знай че, азъ бы далъ днесъ душата си зарадъ васъ и зарадъ него.

Меропа. — Какво убийцо! когато рѣкѣтъ ти му отне насилственно това оружїе.

(*показва му оружїето.*)

Ежистъ. — То е мой.

Меропа. — Какъ? що казвашь?